

Sygn. akt III Ca 1903/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędzia SO Barbara Braziewicz

SR del. Marcin Rak (spr.)

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 3 października 2014 r., sygn. akt I C 1123/14

1. oddala apelację

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 300 zł (trzysta złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.

SSR del. Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt **III Ca 1903/14**

UZASADNIENIE

Powódka domagała się od pozwanej 1.709,17 złotych z ustawowymi odsetkami i kosztami sporu, a to tytułem odszkodowania za niedostarczenie w okresie od 1 listopada 2013 roku do 30 kwietnia 2014 roku, przez pozwaną lokalu socjalnego osobom, wobec których orzeczono nakaz wydania lokalu mieszkalnego stanowiącego własność powódki z jednoczesnym przyznaniem im prawa do otrzymania lokalu socjalnego i wstrzymaniem wykonania eksmisji do czasu złożenia przez pozwaną oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Wywodziła, że na skutek zaniechania pozwanej osoby zajmujące lokal nie mogły być eksmitowane, a lokal wynajęty innym osobom, przez co powódka utraciła korzyści jakie mogła odnieść pobierając czynsz.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów sporu. Zarzuciła, że powódka nie wykazała wysokości szkody oraz faktu zajmowania lokalu w spornym okresie przez osoby wskazane w pozwie.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo i zasądził od pozwanej na rzecz powódki 600 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok ten zapadł po ustaleniu, że prawomocnym wyrokiem z dnia 22 stycznia 2003 roku, w sprawie I C 1218/01, Sąd Rejonowy w Gliwicach nakazał W. K. i K. W. opuszczenie, opróżnienie z rzeczy i wydanie powódce lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...), jednocześnie przyznając im prawo do lokalu socjalnego i wstrzymując wykonanie wyroku do czasu złożenia uprawnionym oferty zawarcia lokalu socjalnego.

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z 22 marca 2004 roku powódka wezwała pozwaną do wskazania lokalu socjalnego. W odpowiedzi pozwana poinformowała, że lokalem takim nie dysponuje. Wezwania były ponawiane przez powódkę, a pozwana każdorazowo udzielała informacji o braku lokalu socjalnego.

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że powódka uzyskała przeciwko W. K. i K. W. tytuły wykonawcze dotyczące należności za korzystanie z lokalu za okres poprzedzający 1 listopada 2013 roku. Egzekucja tych należności była bezskuteczna. Powódka wzywała też pozwaną do zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego za okres od listopada 2013 roku do kwietnia 2014 roku.

Uwzględniając te ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy powołał art. 14 ust. 1 oraz art. 18 ust. 1, ust 3 i ust 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 roku, poz. 150 – dalej jako u. o o. l.), a także art. 417 k.c. Wskazał, że fakt zajmowania lokalu przez W. K. i K. W. w okresie od 1 listopada 2013 roku do 30 kwietnia 2014 roku był kwestionowany przez pozwaną, a zatem powódka stosownie do reguły z art. 6 k.c. zobowiązana była okoliczność tą wykazać. Według Sądu Rejonowego obowiązkiem temu nie sprostała, w szczególności dokumenty, które miały stanowić potwierdzenie tej okoliczności dotyczyły okresu poprzedzającego 1 listopada 2013 roku.

Wobec tego według Sądu Rejonowego powództwo podlegało oddaleniu.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach Sąd Rejonowy wskazał art. 98§1 k.p.c.

W apelacji od tego rozstrzygnięcia powódka zarzuciła:

- naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na pominięciu wniosków dowodowych zgłaszanych przez powódkę w pozwie oraz piśmie procesowym z 18 sierpnia 2014 roku, z których wynikał fakt zajmowania lokalu w spornym okresie,
- naruszenie art. 417§1 k.c. w zw. z art. 361§2 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że powódka nie wykazała aby zajmowanie spornego lokalu skutkowało szkodą.

Formułując te zarzuty domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji wywodziła, że złożona do akt korespondencja dotycząca postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko W. K. i K. W. pozwala na ustalenie, że osoby te zajmowały sporny lokal w okresie, którego dotyczy żądanie pozwu. Domagała się nadto przeprowadzenia dowodu z pisemnej relacji z 15 maja 2014 roku oraz pisemnego oświadczenia W. K., jak i pisma kierowanego do zajmujących lokal, na okoliczność zajmowania lokalu w spornym okresie.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego. Podtrzymała zarzut niewykazania faktu zajmowania lokalu i wywodziła, że wnioski dowodowe zawarte w apelacji są spóźnione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Rejonowy prawidłowo, działając w granicach wniosków stron i zgodnie z art. 227 - 234 k.p.c. ustalił okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustalenia te bez potrzeby ich powielania Sąd Okręgowy uznaje za własne.

Zgodne z zasadami logiki, wiedzy ogólnej i doświadczenia życiowego było w szczególności przyjęcie, że zaoferowane przez powódkę na etapie postępowania przed sądem I instancji dowody, nie potwierdzały faktu zajmowania spornego lokalu w okresie od 1 listopada 2013 roku do 30 kwietnia 2014 roku przez osoby objęte wskazanym w pozwie wyrokiem eksmisyjnym.

Zaoferowana przez powódkę na tą okoliczność dokumentacja była niewystarczająca dla wykazania tej kwestionowanej przez pozwaną okoliczności. W szczególności postanowienia o umorzeniu egzekucji zaświadczały jedynie o tym, że egzekucja skierowana przeciwko W. K. i K. N. była bezskuteczna, nie zaś o tym gdzie w jej toku zamieszkiwały dłużniczki. Do akt nie złożono nadto dowodów doręczenia odpisów tych postanowień zainteresowanym, a nawet gdyby dowody takie złożono to mogłyby by one jedynie uprawdopodobnić zamieszkiwanie w lokalu, skoro możliwe jest odbieranie korespondencji pod adresem innym niż adres zamieszkania. Także odpisy prawomocnych nakazów zapłaty dotyczących obowiązku uregulowania zadłużenia za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego, dotyczyły roszczeń za okres poprzedzający 1 listopada 2013 roku. Wreszcie wyciąg z kartotek finansowych powódki dowodzić mógł jedynie tego, że powódka obciążyła określone osoby obowiązkiem zapłaty za zajmowanie lokalu co nie oznaczało automatycznie, iż osoby te lokal w tymże czasie zajmowały. Dowód ten pochodził nadto bezpośrednio od powódki, co znacznie obniżało jego moc i w istocie niweczyło możliwość czynienia na jego postawie ustaleń w zakresie okoliczności zaprzeczonych przez pozwaną.

Wobec tego trafnie przyjął Sąd Rejonowy, że powódka nie sprostала ciężącemu na niej mocy art. 6 k.c. obowiązkowi wykazania faktów istotnych dla skutecznego dochodzenia roszczenia.

Zatem za niezasadny uznać należało zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c.

Dodać wypada, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodziły żadne szczególne okoliczności uzasadniające przeprowadzenie postępowania dowodowego przez Sąd niezależnie od wniosków stron, w trybie art. 232 zd. 2 k.p.c. Istotnym bowiem jest, że wynikająca z tego przepisu kompetencja sądu do dopuszczenia dowodu z urzędu musi być obecnie postrzegana jako wyjątkowa, gdyż jej nadużycie może skutkować zarzutem naruszenia zasady równości stron jako jednego z uprawnień o charakterze publicznoprawnym wywodzonego z konstytucyjnego prawa do sądu.

Złożone w apelacji wnioski dowodowe nie miały charakteru nowości w rozumieniu art. 381 k.p.c. albowiem powódka nie wykazała aby powołanie tych dowodów na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego nie było możliwe. Zatem Sąd Okręgowy uznał, że czynienie ustaleń faktycznych na ich podstawie dopiero w postępowaniu odwoławczym uznać należy za niedopuszczalne zwłaszcza, że pozwana konsekwentnie kwestionowała fakt zajmowania lokalu przy ulicy (...) w G. przez W. K. i K. N. w spornym okresie.

Dalej wskazać trzeba, że reżim odpowiedzialności gminy zawarty w art. 18 ust. 5 u. o o. l. nie przewiduje odszkodowania za sam abstrakcyjny fakt niedostarczenia lokalu socjalnego, lecz za zaniechanie gminy tamujące wykonanie wyroku eksmisyjnego i pozbawiające właściciela możliwości pełnego realizowania swojego władztwa. Szkoda w ujęciu omawianej regulacji polega zatem na pozbawieniu właściciela możliwości korzystania z lokalu pomimo, że w postępowaniu sądowym uzyskał on potwierdzenie faktu bezprawnego zajmowania go przez osoby trzecie.

Skoro tak, to podstawową przesłanką warunkującą skuteczne dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od gminy jest wykazanie faktu zajmowania lokalu przez osoby wobec których orzeczono obowiązek jego wydania wierzycielowi.

Prawidłowo w tym aspekcie ocenił Sąd Rejonowy, że niewykazanie tej okoliczności, gdy jest ona kwestionowana przez stronę przeciwną, wyłącza możliwość uwzględnienia powództwa o odszkodowanie z art. 18 ust 5 u. o o. l.

Dlatego też apelacja pozwanej, jako bezzasadna podlegała oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Zasądzona na rzecz pozwanej kwota obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej (300 zł.) zgodnej z §6 pkt 3 w zw. z §12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku poz. 490).

SSR del. Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz